

OUDERDOMSZWAKTE IN HET PLANTENRIJK.

In een natuurwetenschappelijk overzicht der te Praag verschijnende »*Bohemia*» werd onlangs omtrent analogieën tusschen dierlijke en plantaardige organismen het volgende medegedeeld:

»Van algemeene bekendheid is het feit, dat zekere planten zich door stekken laten vermeerderen; eene voortplantingswijze, welke in zekeren zin ook in het dierenrijk voorkomt. Er bestaan vele lager georganiseerde dieren, wier deelen, wanneer het geheel door de een of andere gewelddadige oorzaak vaneen gerukt wordt, zich zelfstandig tot nieuwe individuen ontwikkelen.

In den laatsten tijd nu heeft men in Duitschland eene hoogst merkwaardige ontdekking gedaan. Alle daar groeiende *italiaansche* of *pyramide*-populieren (*Populus italica* s. *pyramidalis*) stammen van één mannelijk exemplaar af, dat uit het oosten geïmporteerd, zich nog in het park te Wörlitz bevindt. Stekken van dezen boom werden overal heen verzonden en zóó zijn eigenlijk alle in Duitschland voorkomende pyramide-populieren één enkel groot lichaam, dat zich feitelijk in vele duizende deelen gesplitst heeft. Nu heeft men in den laatsten tijd waargenomen, dat al deze pyramide-populieren ziek beginnen te worden en langzaam wegwijnen. Dr. OCHSENIUS vermoedt, en zeer waarschijnlijk terecht, dat de oorzaak van dit merkwaardig verschijnsel moet gezocht worden in het feit, dat — gelijk reeds gezegd — alle duitsche pyramide-populieren één enkel organisme uitmaken en dat zij nu allen, oud geworden, gelijktijdig de kenteekenen van den naderenden dood vertoonen. Professor WITT konstateerde een dergelijk verschijnsel van verval merkwaardigerwijze ook bij de meest gezochte aller rozensoorten en wel bij de bekende *la-France*-roos.

»Wien is het ontgaan», aldus schrijft hij, »dat sedert eenige jaren *la-France*-rozen nog slechts met de grootste moeite en zorg in het leven zijn te houden en thans overal tegen hogere prijzen betaald moeten worden, dan elke andere rozensoort? Vraagt men naar de oorzaak van dit merkwaardig feit, dan hoort men de treurige geschiedenis van de *la-France*-ziekte, waaraan verreweg het

grootste aantal planten van deze zoo schoone rozensoort lijdt en te gronde gaat. In den omtrek van Frankfort moeten eerste kweekers reeds kolossale sommen verloren hebben, doordat al hunne *la-France*-rozen, in weerwil van de zorgvuldigste verpleging, afstierven, terwijl ook in het overige Duitschland over hetzelfde bedroevende verschijnsel geklaagd wordt. Andere, in de onmiddellijke nabijheid van de *la-France*-roos staande rozensoorten bevinden zich daarentegen in den besten toestand en reeds nemen de rozenkweekers proeven met eene rozensoort, welke met de grootst mogelijke overeenkomst met de oude *la-France*-roos, het weerstandsvermogen tegen de *la-France*-ziekte vereenigt. De oorzaak dezer vreemdsortige ziekte in de gesteldheid van den bodem of in het eene of andere insekt of parasiet te zoeken, zou eene dwaasheid wezen; juister schijnt het te zijn de *la-France*-ziekte in het geheel niet als eene ziekte te beschouwen, maar als eene natuurlijke ouderdomszwakte dezer rozenvariëteit, welke tot de oudsten behoort, die wij hebben."

In elk geval is het feit een nauwkeurig onderzoek ten volle waard; is n.l. het door dr. OCHSENIUS en prof. WITT uitgesproken vermoeden juist, dan zoude dit feit ons wellicht de gewenschte oplossing van vele belangrijke biologische problemen kunnen geven, o. a. van het vraagstuk betreffende den ondergang van soorten en rassen, dat tot dusver nog geheel in het duister is gehuld.

Leimuiden, Juli 1902.

H. O.